

Arrest

nr. 197 640 van 9 januari 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verlenging van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juli 2017, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2007 dient verzoekster een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 17 maart 2008 en op 5 april 2008 dient verzoekster nieuwe aanvragen in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2008 worden deze aanvragen ontvankelijk verklaard.

Op 15 december 2011 wordt verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar. In deze beslissing wordt gesteld dat, voor een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging, verzoekster ten laatste de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een recent standaard medisch getuigschrift en eventuele andere medische stukken, een geldig paspoort en een geldige arbeids- of beroepskaart dient voor te leggen.

Op 6 april 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, geldig tot 19 maart 2013.

Op 11 maart 2013 meldt verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om een verlenging te vragen van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij legt een arbeidskaart voor, evenals een medisch attest gedateerd op 28 februari 2013 van het Sint-Vincentiusziekenhuis in Antwerpen waarin wordt bevestigd dat zij sinds 2011 in reguliere behandeling is.

Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de verblijfsaanvragen van 17 maart 2008 en 5 april 2008 worden afgesloten met een technische weigering. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 183 510 van 7 maart 2017 wordt de afstand van het geding vastgesteld in het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing had ingediend.

Op 18 juni 2013 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 6 maart 2014 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Er wordt eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 183 511 van 7 maart 2017 wordt het beroep verworpen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en wordt de afstand van geding vastgesteld betreffende het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 22 september 2014 dient verzoekster een nieuwe verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot een inreisverbod. Bij arrest van de Raad nr. 182 316 van 16 februari 2017 wordt het beroep tegen het inreisverbod verworpen. Bij arrest van de Raad nr. 183 512 van 7 maart 2017 wordt het beroep verworpen wat het inreisverbod betreft en wordt de afstand van geding vastgesteld wat betreft de onontvankelijk verklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 november 2014 dient verzoekster opnieuw een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 december 2014 wordt deze aanvraag gegrond verklaard en wordt verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 17 november 2015 richt verzoekster zich tot het bestuur om de verlenging te vragen van de toegekende verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de gevraagde verlenging wordt geweigerd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 183 513 van 7 maart 2017 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 28 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de gevraagde verlenging wordt geweigerd. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*“T., C. (R.R.: xxx)
(ook gekend als: Tutonda, Constantine)
Geboren te M. C. op (...)1955
Nationaliteit: Angola
Adres: (...)”*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 17.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 04/11/2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 18.12.2014 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit, van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag d.d. 17.07.2017), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”

Op 28 juli 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam + voornaam: T., C.
Geboortedatum: (...)1955
Geboorteplaats: M. C.
Nationaliteit: Angola
(ook gekend als: T., C.)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 17.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 28.07.2017.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij meent dat het verblijf van verzoekster in toepassing van art 9ter van de vreemdelingenwet niet verlengd kan worden.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door verweerder werd beslist, het verblijf van verzoekster wel degelijk verlengd diende te worden.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster haar BIVR niet te verlengen niet afdoende is en in strijd is met artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster gaat niet akkoord met de bestreden beslissing en wenst de volgende bemerkingen te maken.

III.1 Eerste Middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster wenst op te merken dat het advies van de arts-attaché waarnaar verwerende partij verwijst, nog steeds onaanvaardbaar is.

De vorige beslissing werd door de RvV vernietigd wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht, nl.

“in het medisch advies kan niet worden gelezen als zou de arts-adviseur van oordeel zijn dat deze medicamenteuze behandeling niet noodzakelijk is. Integendeel betoogt de arts-adviseur dat er voor verzoeksters leverproblemen in het herkomstland Angola voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden zijn. Er wordt vervolgens verwezen naar informatie afkomstig van de MedCOI-databank inzake interne geneeskunde en oncologie, om te stellen dat de behandeling en opvolging door een specialist mogelijk zijn en dit met verwijzing naar de medische faciliteiten waarvoor verzoekster hiervoor terecht kan. Op geen enkele wijze wordt in het medisch advies evenwel concreet aangegeven dat de verdere medicamenteuze behandeling voor de hepatitis B, met name de volgens de behandelde arts hiervoor noodzakelijke medicatie, beschikbaar is in het herkomstland. De medicatie Viread of tenofovir kan ook niet worden teruggevonden in de door de arts-adviseur gehanteerde informatie van de Med-COI-databank zoals deze is terug te vinden in het administratief dossier. Op geen enkele wijze blijkt ook dat de daarin wel vervatte medicatie dan als equivalente medicatie door verzoekster kan worden opgenomen of dat dit werd nagegaan door de arts-adviseur.”

In heel het verslag van de arts-attaché komt weer bijna niets voor in verband met haar Hepatitis B, waarvoor verzoekster volgens de verslagen van haar dokter nog meerdere jaren dagelijks Viread moet

innemen. De arts-attaché spreekt in zijn verslag enkel over diabetes Type 2, iets wat volgens hem perfect onder controle te houden is met voldoende lichaamsbeweging en een aangepast dieet. Waarom heeft de arts-attaché mevrouw niet onderzocht op haar hepatitis B? Dit is zeer onzorgvuldig in geval van de arts-attaché.

Dat dit bovendien ook in strijd is met het administratief dossier van verzoekster!

De arts-attaché vermeldt zelf dat het medische attest d.d. 06.10.2015 vermeldt dat verzoekster lijdt aan Hepatitis B! Dat deze behandeling dus geenszins stopgezet is.

Integendeel zelfs! Verzoekster kan door het feit dat haar verblijf niet verlengd is, niet meer aan de correcte medicatie geraken gezien zij nu illegaal in het land verblijft. Iets wat voor haar arts Dr. S. onaanvaardbaar is.

Dat het flagrant onzorgvuldig en onaanvaardbaar is van de arts-attaché om deze informatie gewoon terzijde te schuiven en niet te bespreken/onderzoeken/...! De bestreden beslissing dient alleen al hierom weer vernietigd te worden!

Verwerende partij dient een grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoekster!

Het feit dat men niet al haar aandoeningen onderzocht heeft, vormt een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Ook blijkt uit het verslag van de arts-attaché dat hij het dossier van verzoekster niet grondig heeft onderzocht. Hij heeft het vorige verslag bijna integraal overgenomen, met enkel een toevoeging van de datums van de nieuwe verslagen bij de opsomming, alsook een zinnetje op p. 2 nl. "zo kan hepatitis B er perfect behandeld worden met vired = tenofovir" en op p. 3

"BMA 8905: Tenofovir disoproxil infections: antivirals: Hepatitis B = available in Mecofarma Rua Comandante Dangereaux, n°97 Luanda (Private Facility)"

Deze inlassingen zijn duidelijk onvoldoende om te kunnen spreken van een zorgvuldig onderzoek.

Er wordt niet onderzocht of deze beschikbaar zijn in haar land van herkomst, laat staan dat als deze al aanwezig zijn in haar land van herkomst, deze voor verzoekster toegankelijk zijn.

De arts-attaché vermeldt in zijn verslag ook dat verzoekster zich in haar land van herkomst kan laten verzekeren voor haar aandoeningen om haar behandelingen zo te kunnen bekostigen.

Deze verzekeringen worden berekend op basis van haar leeftijd en verzekeringscategorie. Van deze berekening werd geen simulatie toegevoegd. Indien men deze berekening had gedaan, had men gezien dat verzoekster (door haar verschillende aandoeningen en hoge leeftijd) onmogelijk verzekerd kan worden of dat zij een zeer hoge premie dient te betalen en aldus in een levensbedreigende en/of mensonterende situatie zou terecht komen.

Private instellingen zijn in Angola onbetaalbaar voor de gewone mens (zeker zonder verzekering) en gezien verzoekster niet kan werken door haar ziektes is dergelijke beslissing onverantwoord.

Ook bevindt deze private instelling, waarnaar de arts-attaché verwijst, zich in Luanda terwijl verzoekster geboren is in M. C. (en daar in het verleden ook steeds verbleven heeft) hetgeen bijna 500 km of 8u rijden is.

Dat men bovendien eveneens het gelijkheidsbeginsel schendt door geen bijkomende informatie op te vragen aangaande de aandoeningen (hepatitis B) van verzoekster of dit op het moment van haar aanwezigheid te onderzoeken gezien deze aandoening duidelijk vermeld wordt.

Verzoekster voegt een attest waarbij bevestigd wordt dat zij nog aan Hepatitis B lijdt. Zij kan bijgevolg geenszins akkoord gaan met de stelling van verwerende partij!

In andere dossiers krijgt men immers wel het verzoek om bijkomende stukken te voegen. (zie stuk 3)

Onder meer daardoor kan verzoekster zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché die onder meer het volgende stelt: "Wat de diabetes type twee betreft, hier is op de eerste plaats een aangepast dieet vereist... Ook wat meer lichaamsbeweging is aangeraden."

Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij tot deze conclusie komt! De arts-attaché is op de hoogte van het feit dat verzoekster moeilijk kan bewegen en zich moeilijk kan verplaatsen. Hoe kan hij dan tot de conclusie komen dat verzoekster meer moet bewegen?! Ze heeft nog steeds veel moeite met trappen te doen en gewoon te wandelen.

De stelling dat de aandoeningen van verzoekster "goedaardig en te voorkomen" zouden zijn, is wel héél kort door de bocht en totaal onaanvaardbaar!

Het feit dat verwerende partij nagelaten heeft om actuele informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoeningen van verzoekster te bekomen!

De arts-attaché spreekt in zijn advies van een consultatie van 15.02.2016. We zijn ondertussen anderhalf jaar verder en hij heeft verzoekster niet meer onderzocht.

De willekeur om dossiers voornamelijk onzorgvuldig en met gebrek aan het nodige onderzoek te behandelen maakt een flagrante schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur. Enerzijds bewijst hij zelf de willekeur waarmee ze dossiers behandelen door laconiek te stellen dat "bij gebrek aan

de nodige opvolgingsdocumenten haar persoonlijk onderzocht te hebben” daar waar men vaak net door het ontbreken van opvolgingsdocumenten negatieve beslissingen neemt. Het doel moet blijven om de correcte en actuele medische situatie van betrokkene te beoordelen en dit is niet het geval.

Verzoekster heeft, wat ook blijkt uit haar administratief dossier, wel degelijk opvolgingsdocumenten meegedeeld, doch spreekt de arts-attaché enkel in de opsomming op pag. 1 van zijn verslag van deze documenten en komen deze niet meer aan bod op de volgende pagina's.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat dit genomen is om een negatieve beslissing te bekomen en NIET om de werkelijke en actuele gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als ‘de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.’

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt mbt tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoekster.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot weigering van verlenging van haar BIVR. Dit wordt ook duidelijk gesteld in het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt:

“Krachtens artikel 13, §3 ,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 17.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan van artikel 9ter, werd geweigerd op 28.07.2017”

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel tot nietigverklaring

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 7 van het KB dd. 17.05.2007 ;
- de beginselen van behoorlijk bestuur ;
- de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het advies van de arts-adviseur onaanvaardbaar zou zijn. De verzoekende partij meent dat de vorige beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd omdat geen rekening werd gehouden met de noodzaak aan behandeling voor hepatitis B, terwijl in het recentste advies opnieuw bijna niets voorkomt in verband met de hepatitis B.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten dat het BIVR van de verzoekende partij niet kan worden verlengd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat in het advies van de arts-adviseur bijna niets voorkomt in verband met de hepatitis B, waarvoor nochtans geneesmiddelen moeten worden ingenomen.

Verweerder laat gelden dat uit het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk blijkt dat de arts-adviseur nota heeft genomen van het feit dat aan de verzoekende partij voor de hepatitis B antivirale middelen worden gegeven, met name VIREAD.

Terwijl bij het onderzoek naar de beschikbaarheid van de voor de verzoekende partij noodzakelijk geachte behandeling uitdrukkelijk als volgt wordt overwogen:

“Voor de verdere opvolging van haar hematologische en leverproblemen zijn er in het herkomstland Angola voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

(..)

Zo kan hepatitis B er perfect behandeld worden met vired = tenofovir.”

Gelet op voormelde uitdrukkelijke overwegingen uit het advies van de arts-adviseur kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de arts-adviseur zou hebben nagelaten om te onderzoeken of er in het land van herkomst voldoende behandelingsmogelijkheden zijn voor de hepatitis B van de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij berust ontegensprekelijk op een onvolledige lezing van het advies van de arts-adviseur, minstens kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de uitdrukkelijke verwijzing naar de beschikbaarheid van een geschikt geneesmiddel niet afdoende zou zijn om te kunnen spreken van een zorgvuldig onderzoek.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen meer uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Angola behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Angola, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder merkt in dit kader volledigheidshalve op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Zie dienaangaande:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

En ook:

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat het inmiddels anderhalf jaar geleden is dat de arts-adviseur haar uitnodigde op consultatie en er sedertdien geen nieuw persoonlijk onderzoek werd uitgevoerd, verwijst verweerder in eerste instantie naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in het land van herkomst zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om de verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek ‘een ander licht werpt op de zaak’.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt

verschafft door een ambtenaar-geneesheer die zonnodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

De beschouwingen van verzoekende partij missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van Vreemdelingenwet heeft ingediend, terwijl zij naar aanleiding van de vraag tot verlenging recent werd onderzocht door de arts-adviseur én ruimschoots de mogelijkheid had om alle relevante elementen op nuttige wijze aan te voeren.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris of de arts-adviseur ter kennis te brengen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Zie in die zin:

"Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn." (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Gelet op het voorgaande mist de verzoekende partij haar kritiek elke grondslag, waar zij voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (dat de tweede bestreden beslissing is), werd betekend met miskennis van het hoorrecht.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, niet langer bestaan of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3.2. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Deze aangevoerde schendingen worden onderzocht

samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur d.d. 17 juli 2017, dat deel uitmaakt van deze bestreden beslissing en bij deze beslissing werd gevoegd, en dat luidt als volgt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag tot verlenging:

- 16/02/2015, 12/06/2017 dr. S., attest van deze doctor al zou betrokkene, die een chronische hepatitis B heeft, behandeld worden met viread (tenofovir) en het moeilijk hebben om trappen te doen zodat zij geen lessen kan volgen...
- 06/10/2015, ongedateerd (faxdatum 29/05/2017), 29/06/2017, dr. V. L., huisarts, betrokkene wordt gevolgd voor een chronische hepatitis B en een non Hodgkin lymfoom, huidige medicatie is inuvair, viread, omeprazole, metformine, bisoprolol, chemotherapie (vroeger). Er wordt bijgevoegd in het Engels als zou zij niet naar het buitenland kunnen afreizen wegens deze ziekten.
Er werd een podologische behandeling voor de voeten aangeraden.
- 16/02/2016, 13/07/2015, dr. D.R., cardioloog, er is een niet afgehaald voorschrift voor omeprazole en bisoprolol. Deze laatste medicatie werd overigens stopgezet. Deze doctor legt vooral de nadruk op de noodzaak tot vermageren, aangezien betrokkene vroeger 75 kg woog bij aankomst in België in 2005 en nu aangedikt is tot 105 kg. Behalve een aanslepende vermoeidheid, zijn er geen specifieke cardiale klachten.
- 11/02/2016, dr. A., RX thorax, normale bevindingen.
- 11/02/2016, bloedafname, normale leukocytose, afwezigheid van blasten of myelocyten. Licht verhoogde glucose aan 203. Licht verhoogd cholesterol aan 220. GOT, GPT en GGT: normale waarden: geen verhoogde lever enzymen.
- Niet gedateerd attest van dokter L., hematoloog, hij raadt aan de chemotherapie voorlopig stop te zetten, en zich in eerste instantie bezig te houden met de behandeling van de hepatitis B.
- 04/02/2016, verslag van een onderzoek dat plaatsvond op 24/09/2015, na tweede chemokuur van november 2014 werd de therapie gestopt wegens leverfunctiestoornis.
- 12/02/2016, longfunctie onderzoek door dokter v. M., discreet obstructief, maar beter dan in 2010.
- 09/07/2015, attest van chronische aandoening van de CM.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 61-jarige vrouw, bij een controle voor diffuse pijnklachten een beenmergpunctie gebeurd is, waarbij de diagnose werd gesteld van een chronische leukemie. Er werden dan twee kuren met chemotherapie gegeven, maar deze behandeling werd stopgezet aangezien er levercomplicaties waren, in het kader van een chronische hepatitis B infectie.

Voor deze laatste infectie worden antivirale middelen gegeven, namelijk viread.

Inmiddels werd de chemotherapie niet meer heropgestart.

Zowel de cardiologische toestand als de longfunctie is nu bevredigend.

De jongste bloedafnames zijn ook bevredigend.

Er werd wel aan betrokkene aangeraden om te vermageren, aangezien de gewichtstoename van 75 naar 105 kg sedert aanwezigheid in België. Globaal is er dus een gunstige evolutie.

Betrokkene legt wel een attest voor van dr. S. als zou ze geen trappen kunnen doen om lessen te gaan volgen, maar dit wordt niet bevestigd tijdens mijn klinisch onderzoek op 15/02/2016 op de dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, bij gebrek aan de nodige opvolgingsdocumenten heb ik haar verzocht op consultatie te komen op de dienst Vreemdelingenzaken, alwaar ik haar ook persoonlijk onderzocht heb.

Betrokkene was goed op tijd voor deze consultatie, begeleid door twee vrienden, zij kon zich vlot bewegen in alle richtingen, ook trappen doen, wel pijnklachten in de gewrichten wegens artrose.

Haar algemene toestand was zeer bevredigend, haar bloeddruk 14 /9, hartritme 80 per minuut, regelmatig, goede ademhaling.

Ter hoogte van het abdomen vertoont zij een litteken van een tiental centimeter onder de navel tot aan de pubis, wegens een vroegere interventie wegens eierstokcyste.

Betrokkene verklaart ons ook dat zij gediplomeerd verpleegster was in Angola en dat zij hier vrijwilligerswerk doet bij het rode kruis, als hulpverpleegster.

Ook zou ze nog drie kinderen in Angola hebben, een zoon geboren in 1977, 1 dochter in 1986 en een jongste zoon geboren in 1989.

Uit de laatste verslagen blijkt dat betrokkene goed gestabiliseerd is en dat de acute behandeling met chemotherapie werd opgeschort, zonder dat er sprake is van een heropflakking van haar pathologie.

Een verdere behandeling en opvolging van deze aandoening door specialisten ter zake is echter ook goed mogelijk in Angola zelf, aangezien de aanwezigheid van gespecialiseerde artsen in de hematologie en oncologie er beschikbaar zijn.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Haar cardiologische en pulmonaire toestand zijn zeer bevredigend.

Wat betreft de diabetes type 2, hier is op de eerste plaats een aangepast dieet vereist. Alle specialisten wijzen erop dat zij in eerste instantie moet zien te vermageren. Ook wat meer lichaamsbeweging is aangeraden.

Diabetes type 2 is een goedaardige aandoening. Het is een aandoening die perfect kan voorkomen worden. Alle internationale studies, zowel in Europa als in de VS en Azië zijn het erover eens dat een verandering van levensstijl hierbij veel belangrijker is dan medicatie¹. Vergelijking van de gegevens doet wat de behandeling betreft de balans onmiskenbaar overhellen richting van veranderingen in de levensstijl als essentieel onderdeel van de behandeling. De belangrijkste voordelen hiervan zijn een handhaving van het effect ook na de interventieperiode, de kosten-batenverhouding, de afwezigheid van bijwerkingen en de concomitante vermindering van de andere cardiovasculaire risicofactoren.

De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn.

Alle studies verwijzen naar aanpassingen van de levensstijl, impliceren gewichtsverlies, een vermindering van de opname van verzadigde vetten, een verhoogde vezelconsumptie en dagelijks matige lichaamsbeweging. De resultaten van die studies sluiten opmerkelijk goed bij elkaar aan, ongeacht waar ze werden uitgevoerd (VS, Europa, Azië).

Er moet hier inderdaad opgemerkt worden dat de persoon in kwestie een belangrijke obesitas vertoont. Of een aangepast dieet gevolgd wordt is niet duidelijk. Nochtans is een gewichtsvermindering de verantwoordelijkheid van betrokkene zelf en geen enkele arts vermag dit in haar plaats te doen.

Voor de verdere opvolging van haar hematologische en leverproblemen, zijn er in het herkomstland Angola voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Zo bijvoorbeeld beschikt Angola over de volgende faciliteiten:

Voor de behandeling en opvolging van betrokkene zijn er in het herkomstland Angola voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Zo kan hepatitis B er perfect behandeld worden met vired = tenofovir.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- BMA 6285 (inwendige geneeskunde)

- inpatient treatment by an internal specialist (internist) Available Hospital Esperança Avenida Brasil, s/n (anexo ao Hospital Américo Boavida) Luanda (Public Facility)
- outpatient treatment and follow up by an internal specialist (internist) Available Hospital Esperança Avenida Brasil, s/n (anexo ao Hospital Américo Boavida) Luanda (Public Facility)

- BMA 8905

- tenofovir disoproxil Infections: antivirals; Hepatitis B = Available in Mecofarma Rua Comandante Dangereaux, n°97 Luanda (Private Facility)

- BMA 6053 (oncologie)

- inpatient treatment by an oncologist Available Clinica Girassol Rua Comandante Gika 225 Luanda (Private Facility)
- outpatient treatment and follow up by an oncologist Available Clinica Girassol Rua Comandante Gika 225 Luanda (Private Facility)

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan opgevolgd worden in haar herkomstland.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van mijn klinisch onderzoek blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma,

internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In de openbare instellingen (ziekenhuizen en gezondheidscentra) kost de courante medische verzorging ongeveer 3,00 USD⁴. Lichte chirurgische ingrepen kosten van 3,00 tot 15,00 USD, zware ingrepen kosten meer dan 200 USD. De kosten in particuliere instellingen (die raadplegingen aanbieden, eerste hulpverleners en aandoeningen die veel voorkomen behandelen) zijn hoger dan in de openbare instellingen⁶. De onderzoeken kosten ertussen 10 en 60 USD, licht chirurgische ingrepen 15 tot 250 USD en zware ingrepen tussen 1100 en 5750 USD. Voor deze laatste ingrepen moet een voorschot worden betaald van 1000 tot 3000 USD, volgens type van ingreep en duur van de ziekenhuisopname. Vrijwel alle basisgeneesmiddelen zijn verkrijgbaar in de apotheken die worden bevoorrad door lokale productie of invoer. In de winstgevende privésector hebben de religieuze instellingen en de niet-gouvernementele organisaties bij de zorgverstrekking vooral aandacht voor de meest kwetsbare personen in de landelijke en voorstedelijke gebieden⁸. De kosten in de gezondheidscentra en de NGO's zijn relatief laag (20-30%), dankzij de financiële steun van andere organisaties (dat is het geval met de Jeugdcentra).

Wat ziekteverzekering betreft, zijn er twee grote verzekeringsmaatschappijen, ENSA Seguros de Angola en AAA Seguros SARL, die in Angola ziekteverzekeringen en overlevingsverzekeringen aanbieden, zowel aan individuen als aan groepen. De betaling geschiedt halfjaarlijks of jaarlijks. De berekening gebeurt volgens leeftijdsgroep en verzekeringscategorie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Angola, het land waar hij ruim 50 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Overigens is betrokkene op consultatie gekomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 20/01/2016). Zij zei dat ze drie kinderen heeft wonen in Angola. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling van hun moeder.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Angola mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Angola.

VI. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de verdere opvolging van de hematologische en hepatologische problemen van betrokkene in Angola gegarandeerd is zodat haar toestand geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Angola.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Angola.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat het advies van de arts-adviseur nog steeds onaanvaardbaar is. Na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt in het advies van de arts-adviseur weer bijna niets voor in verband met de hepatitis B waaraan verzoekster lijdt en waarvoor zij dagelijks nog meerdere jaren het medicijn Viread moet innemen. De informatie van verzoeksters behandelende artsen waaruit blijkt dat zij aan hepatitis B lijdt, werd opzij geschoven en niet onderzocht of besproken. De arts-adviseur heeft zijn vorig verslag overgenomen, heeft enkel de zin toegevoegd “zo kan hepatitis B er perfect behandeld worden met vired = tenofovir” en verwijst hiervoor naar een MedCOI rapport. Verzoekster meent dat deze toevoegingen onvoldoende zijn en dat evenmin wordt onderzocht of deze medicatie beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling merkt verzoekster op dat er geen simulatie werd toegevoegd van de berekening van de verzekeringskost. Dit had aangegeven dat verzoekster onmogelijk verzekerd kan worden of dat zij een hoge premie zou moeten betalen. Private instellingen zijn onbetaalbaar en bovendien ver gelegen van de woonplaats van verzoekster. Verzoekster meent dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat er geen bijkomende informatie werd opgevraagd over haar hepatitis B. In andere dossiers krijgt men immers wel de kans om bijkomende stukken toe te voegen. Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-adviseur dat zij moet diëten en meer bewegen wat de diabetes betreft. Verzoekster wijst erop dat de arts-adviseur ervan op de hoogte is dat zij moeilijk kan bewegen en zich moeilijk kan verplaatsen. Het feit dat geen actuele informatie werd opgevraagd getuigt van onzorgvuldigheid. De consultatie dateert van februari 2016 en dus van meer dan anderhalf jaar geleden. De opvolgingsdocumenten die verzoekster heeft voorgelegd worden vermeld in het advies van de arts-adviseur maar komen verder niet meer aan bod.

Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster de schending van de hoorplicht aan, wat zij ook doet in het derde middel. Tevens stelt zij dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele afweging bevat over de gevolgen voor de fysieke integriteit van verzoekster.

3.1.3.4. Waar verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar hepatitis B en met het feit dat zij hiervoor dagelijks medicatie moet nemen, wordt opgemerkt dat uit het advies van de arts-adviseur van 17 juli 2017 blijkt dat het volgende wordt overwogen over de hepatitis B:

“II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 61-jarige vrouw, bij een controle voor diffuse pijnklachten een beenmergpunctie gebeurd is, waarbij de diagnose werd gesteld van een chronische leukemie. Er werden dan twee kuren met chemotherapie gegeven, maar deze behandeling werd stopgezet aangezien er levercomplicaties waren, in het kader van een chronische hepatitis B infectie.

Voor deze laatste infectie worden antivirale middelen gegeven, namelijk viread.”

“III. Beschikbaarheid van de behandeling

(...)

Voor de verdere opvolging van haar hematologische en leverproblemen, zijn er in het herkomstland Angola voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Zo bijvoorbeeld beschikt Angola over de volgende faciliteiten:

Voor de behandeling en opvolging van betrokkene zijn er in het herkomstland Angola voldoende behandelings-en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Zo kan hepatitis B er perfect behandeld worden met vired = tenofovir.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- BMA 6285 (inwendige geneeskunde)

(...)

- BMA 8905

• tenofovir disoproxil Infections: antivirals; Hepatitis B = Available in Mecofarma Rua Comandante Dangereaux, n°97 Luanda (Private Facility)

- BMA 6053 (oncologie)

(...)

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan opgevolgd worden in haar herkomstland.”

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, bevat het advies van de arts-adviseur wel degelijk de vermelding dat zij lijdt aan hepatitis B, dat deze aandoening in Angola behandeld kan worden met vired = tenofovir en dat dit blijkt uit informatie afkomstig van de Med-COI databank met uniek

referentienummer BMA 8905. Ook een adres waar deze medicatie kan verkregen worden, wordt vermeld.

Waar verzoekster meent dat “*deze toevoegingen onvoldoende zijn*”, wordt opgemerkt dat zij niet uiteenzet waarom de vermelding van de nodige medicatie, de vermelding dat deze beschikbaar is in Angola en de opgave van een adres waar deze medicatie verkregen kan worden, onvoldoende zou zijn. De arts-adviseur is in het kader van zijn wettelijke opdracht nagegaan of de voor verzoekster nodige medicatie beschikbaar is in Angola. Zijn conclusie dat deze medicatie er beschikbaar is, steunt op de stukken van het administratief dossier, namelijk het Med-COI document met referentienummer BMA 8905. Verder in het advies wordt de toegankelijkheid van deze medicatie nagegaan.

Verzoekster toont niet aan dat het steunt op een foutieve feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat de nodige medicatie voor de hepatitis B beschikbaar is in Angola. De schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Inzake de toegankelijkheid van de behandeling wordt in het advies van de arts-adviseur overwogen dat een verblijfstitel niet enkel kan worden afgegeven omdat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kunnen lopen en dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Vervolgens wordt *in concreto* ingegaan op het systeem in Angola en worden de kosten vermeld voor medische verzorging en ingrepen in openbare en particuliere instellingen. Tevens wordt vermeld dat vrijwel alle basisgeneesmiddelen verkrijgbaar zijn in de apotheken die worden bevoorrad door lokale productie of invoer en dat in de winstgevende privésector de religieuze instellingen en de niet-gouvernementele organisaties bij de zorgverstrekking vooral aandacht hebben voor de meest kwetsbare personen in de landelijke en voorstedelijke gebieden. De kosten in de gezondheidscentra en de NGO's zijn relatief laag (20-30%), dankzij de financiële steun van andere organisaties. Er wordt vervolgd dat er twee grote verzekeringsmaatschappijen zijn die in Angola ziekte- en overlevingsverzekeringen aanbieden, zowel aan individuen als aan groepen, de betaling geschiedt halfjaarlijks of jaarlijks en de berekening gebeurt volgens leeftijdsgroep en verzekeringscategorie.

Waar verzoekster aanhaalt dat het een motiveringsgebrek uitmaakt dat geen simulatie van de berekening van de verzekeringskost werd bijgevoegd, wordt opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Er wordt in het advies, dat deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, uitdrukkelijk weergegeven wat de kosten zijn voor courante verzorging en ingrepen in Angola in de private en de publieke sector, het systeem van ziekteverzekering en de berekeningswijze van de bijdragen hiervoor wordt verduidelijkt. *In casu* kan worden vastgesteld dat dit volstaat om aan te duiden dat de zorgen in Angola toegankelijk zijn voor verzoekster, alleszins toont verzoekster niet op concrete wijze aan dat de weergegeven motieven in dit verband niet steunen op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Dat het adres waar de medicatie beschikbaar is, veraf gelegen is van de woonplaats van verzoekster, toont niet aan dat deze medicatie voor verzoekster niet te verkrijgen is en toont evenmin aan dat de motieven over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoekster verduidelijkt immers niet waarom zij zich niet naar dit adres zou kunnen begeven.

Tevens wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in zijn advies ook vermeldt dat verzoekster bij een terugkeer een beroep kan doen op het reïntegratiefonds van de IOM en dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster in Angola, waar zij ruim 50 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als

verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster in het algemeen kritiek zou uiten op het feit dat haar niet werd voorgesteld om bijkomende stukken voor te leggen, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij via haar advocaat op regelmatige tijdstippen bijkomende informatie heeft meegedeeld, die vermeld wordt in het advies van de arts-adviseur. Uit dit advies blijkt ook dat de arts-adviseur heeft beslist om verzoekster persoonlijk te onderzoeken. Dat dit onderzoek dateert van 15 februari 2016 brengt niet mee dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt gedateerd is, omdat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met al de informatie die verzoekster heeft voorgelegd, ook deze die dateert van na dit persoonlijk onderzoek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds gesteld, is dit *in casu* het geval. De zorgvuldigheidsplicht houdt voorts niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden of om de verlenging van dit verblijf te verkrijgen, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken of met stukken die niet kunnen leiden tot het toekennen of verlengen van een machtiging tot verblijf, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.7. Verzoekster geeft ten slotte nog aan niet akkoord te gaan met het advies van de arts-adviseur wat betreft zijn visie op de diabetes type 2, omdat het voor haar zeer moeilijk is om te bewegen. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat hierover het volgende wordt overwogen:

“Wat betreft de diabetes type 2, hier is op de eerste plaats een aangepast dieet vereist. Alle specialisten wijzen erop dat zij in eerste instantie moet zien te vermageren. Ook wat meer lichaamsbeweging is aangeraden.

Diabetes type 2 is een goedaardige aandoening. Het is een aandoening die perfect kan voorkomen worden. Alle internationale studies, zowel in Europa als in de VS en Azië zijn het erover eens dat een verandering van levensstijl hierbij veel belangrijker is dan medicatie. Vergelijking van de gegevens doet wat de behandeling betreft de balans onmiskenbaar overhellen richting van veranderingen in de levensstijl als essentieel onderdeel van de behandeling. De belangrijkste voordelen hiervan zijn een handhaving van het effect ook na de interventieperiode, de kosten-batenverhouding, de afwezigheid van bijwerkingen en de concomitante vermindering van de andere cardiovasculaire risicofactoren.

De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn.

Alle studies verwijzen naar aanpassingen van de levensstijl, impliceren gewichtsverlies, een vermindering van de opname van verzadigde vetten, een verhoogde vezelconsumptie en dagelijks matige lichaamsbeweging. De resultaten van die studies sluiten opmerkelijk goed bij elkaar aan, ongeacht waar ze werden uitgevoerd (VS, Europa, Azië).

Er moet hier inderdaad opgemerkt worden dat de persoon in kwestie een belangrijke obesitas vertoont. Of een aangepast dieet gevolgd wordt is niet duidelijk. Nochtans is een gewichtsvermindering de verantwoordelijkheid van betrokkene zelf en geen enkele arts vermag dit in haar plaats te doen.”

Uit het advies blijkt dat de arts-adviseur verzoekster persoonlijk heeft onderzocht in februari 2016 en dat hij het volgende vaststelt over de mogelijkheid tot meer beweging:

“Er werd wel aan betrokkene aangeraden om te vermageren, aangezien de gewichtstoename van 75 naar 105 kg sedert aanwezigheid in België. Globaal is er dus een gunstige evolutie.

Betrokkene legt wel een attest voor van dr. S. als zou ze geen trappen kunnen doen om lessen te gaan volgen, maar dit wordt niet bevestigd tijdens mijn klinisch onderzoek op 15/02/2016 op de dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, bij gebrek aan de nodige opvolgingsdocumenten heb ik haar verzocht op consultatie te komen op de dienst Vreemdelingenzaken, alwaar ik haar ook persoonlijk onderzocht heb. Betrokkene was goed op tijd voor deze consultatie, begeleid door twee vrienden, zij kon zich vlot bewegen in alle richtingen, ook trappen doen, wel pijnklachten in de gewrichten wegens artrose. Haar algemene toestand was zeer bevredigend, haar bloeddruk 14 /9, hartritme 80 per minuut, regelmatig, goede ademhaling.”

Hieruit blijkt dat de arts-adviseur op basis van een persoonlijk onderzoek heeft vastgesteld dat verzoekster wel trappen kan nemen en zich vlot kan bewegen in alle richtingen. Verzoekster toont niet aan dat zij meer recente informatie heeft ingediend waaruit zou blijken dat dit niet meer correct is. Er wordt ook vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zowel haar behandelende arts als de arts-adviseur haar aanraden om een aangepast dieet te volgen om te vermageren.

Bijgevolg kan de ongestaafde bewering van verzoekster dat zij *“moeilijk kan bewegen en zich moeilijk kan verplaatsen”* niet aantonen dat de motieven over de diabetes type 2 in het advies, dat deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.9. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van art 3 EVRM

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoekster ernstig ziek is. Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er enig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Angola.

Het World Rights report van 2017 stelt duidelijk: “Angola’s healthcare system, already under stress due to falling oil prices, struggled to respond to parallel outbreaks of malaria and yellow fever.” (eigen onderlijning)

Zoals hierboven reeds aangehaald gezien verzoekster haar leeftijd alsook haar verschillende aandoeningen zal zij geen verzekering kunnen afsluiten om haar aandoeningen te laten behandelen in haar land van herkomst. Zo zal zij in een mensonterende situatie terecht komen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een

behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is, indien zij dient terug te keren naar Angola.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat zou zijn nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

In casu geeft verzoekende partij evenwel niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Angola” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. Door de arts-adviseur werd vervolgens ook

uitdrukkelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst.

Terwijl het advies van de arts-adviseur geacht moet worden deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen die verzoeker aanvoerde behandeld en genezen zijn of actueel geen behandeling vereisen en dat verzoeker arbeidsgeschikt is en een normaal leven kan leiden.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

En ook:

“aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan verzoekers, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, afdoende gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde vervolgens op grond van het advies van de arts-adviseur dat er aan de verzoekende partij geen verlenging van verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

*Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de *arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster voert aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst meebrengt dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden en dat er geen onderzoek is gebeurd naar de situatie in haar land van herkomst en naar de behandelingsmogelijkheden in Angola. Gezien haar leeftijd en haar aandoeningen zal zij geen ziekteverzekering kunnen afsluiten.

3.2.3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op dezelfde dag aan verzoekster zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging werden ter kennis gebracht. Verzoekster heeft dus op hetzelfde ogenblik kennis gekregen zowel van het bevel als van de motieven waarom haar machtiging tot verblijf om medische redenen niet verlengd werd. Uit deze motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de arts-adviseur onderzocht heeft welke behandeling verzoekster nodig heeft en of deze nodige behandeling voor haar beschikbaar en toegankelijk is in Angola. Zijn conclusie is dat dit het geval is.

Verzoekster kan dus niet voorhouden dat er geen onderzoek is gebeurd naar de behandelingsmogelijkheden in haar land van herkomst of dat zij hiervan niet op de hoogte was. Uit de bespreking van het eerste middel hierboven blijkt dat de verwerende partij op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen. Waar verzoekster verwijst naar een rapport uit 2017 waarin gesteld wordt dat de gezondheidszorg in Angola onder druk staat omwille van dalende olieprijsen en dat het geen afdoende antwoord kon bieden op gelijktijdige uitbraken van malaria en gele koorts, toont zij niet op concrete wijze aan dat deze druk op het gezondheidssysteem voor haar concreet zou meebrengen dat de nodige artsen of de nodige medicatie niet meer beschikbaar zouden zijn.

In het administratief dossier bevindt zich ook een synthesenota van 10 maart 2017 waaruit blijkt dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, inzake de gezondheidstoestand van verzoekster wordt verwezen naar het medisch advies van 17 juli 2017.

Waar verzoekster in het algemeen verwijst naar “de situatie in haar land van herkomst”, wordt opgemerkt dat het haar vrij staat om een asielaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

De motivering van de beslissing luidt als volgt: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3 ,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 17.11.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan van artikel 9ter, werd geweigerd op 28.07.2017 .”

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Angola.

V.1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet kan terug keren naar Angola, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoekster.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot weigering van verlenging van haar BIVR.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel (gericht tegen bevel om het grondgebied te verlaten)

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 Vreemdelingenwet,*
- de Wet van 29.07.1991,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- het redelijkheidsbeginsel,*
- de artikelen 3 en 6 EVRM.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In zoverre de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar derde middel aanvoert dat zij zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht geweigerd werd, verwijst verweerder naar de repliek op de eerste twee middelen van de verzoekende partij.

Uit hetgeen hierboven reeds uiteengezet werd blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, na advies van de arts-adviseur, niet kennelijk onredelijk heeft besloten tot weigering van verlenging van het BIVR van de verzoekende partij.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen werd in dit kader door de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk onderzocht of de verzoekende partij kan terugkeren naar het land van herkomst.

De verzoekende partij haar kritiek is kennelijk gestoeld op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, inclusief het advies van de arts-adviseur, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing flagrant onzorgvuldig zou zijn genomen.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan

inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van Vreemdelingenwet heeft ingediend, terwijl zij naar aanleiding van de vraag tot verlenging recent werd onderzocht door de arts-adviseur.

Terwijl de verzoekende partij uiteraard ook over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van de recente aanvraag tot verlenging van verblijf alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: "Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.")

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris of de artys-adviseur ter kennis te brengen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Zie in die zin:

"Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn." (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Gelet op het voorgaande mist de verzoekende partij haar kritiek elke grondslag, waar zij voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (dat de tweede bestreden beslissing is), werd betekend met miskennis van het hoorrecht.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden, indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst, verwijst verweerder naar haar uiteenzetting in repliek op het tweede middel van de verzoekende partij, dewelke alhier als integraal hernomen kan beschouwd worden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, beroept verzoeker zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat zijn persoonlijke aanwezigheid vereist is bij de behandeling van dit beroep.

Zie in die zin:

“Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

Een schending van art. 6 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf die werd toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat de tweede bestreden beslissing onterecht genomen werd, dat op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet kan terugkeren naar Angola, dat dit onzorgvuldig is van de verwerende partij, dat uit de tweede bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.2. Er wordt opgemerkt dat verzoekster het motief van de tweede bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat haar machtiging tot verblijf niet werd verlengd. Verzoekster lijkt wel te menen dat haar machtiging ten onrechte niet werd verlengd, maar hiervoor wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waarin haar kritiek tegen de eerste bestreden beslissing wordt besproken.

Tevens wordt herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op dezelfde dag aan verzoekster zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot weigering tot verlenging van de verblijfsmachtiging werden ter kennis gebracht. Verzoekster heeft dus op hetzelfde ogenblik kennis gekregen zowel van het bevel om het grondgebied te verlaten als van de motieven waarom haar machtiging tot verblijf om medische redenen niet verlengd werd. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de arts-adviseur onderzocht heeft welke behandeling verzoekster nodig heeft en of deze nodige behandeling voor haar beschikbaar en toegankelijk is in Angola. Zijn conclusie is dat dit het geval is. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat er geen onderzoek is gebeurd naar de behandelingsmogelijkheden in haar land van herkomst of dat zij hiervan niet op de hoogte was. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij op grond van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.3. Er wordt niet betwist dat de hoorplicht van toepassing was op verzoekster wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad van State wees er al op dat het vervullen van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, of een voor verzoekster minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoekster om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekster en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kunnen leiden.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet op concrete wijze aantoont welke informatie zij aan de verwerende partij had willen verschaffen die een invloed had kunnen hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster beperkt zich tot de vaststelling dat haar de mogelijkheid had moeten gegeven worden om haar standpunt uiteen te zetten over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten. Ook in het eerste middel, waar zij de schending van de hoorplicht eveneens aanvoert, beperkt zij zich tot het feit dat zij gehoord had willen worden en verschaft ze geen duidelijkheid over wat zij dan wel precies wou zeggen.

In de mate waarin uit het middel zou blijken dat verzoekster elementen wilde aanhalen over haar gezondheidstoestand, wordt opgemerkt dat zij over haar gezondheidstoestand alle informatie heeft kunnen meedelen die zij wilde. Uit het advies van de arts-adviseur, dat deel uitmaakt van de eerste

bestreden beslissing die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht, blijkt dat rekening werd gehouden met al de medische stukken die verzoekster aan de verwerende partij heeft bezorgd. Tevens blijkt dat zij door de arts-adviseur persoonlijk werd onderzocht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de eerste bestreden beslissing melding werd gemaakt van alle medische stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Zoals reeds gesteld werd de tweede bestreden beslissing genomen op dezelfde datum als de eerste bestreden beslissing, aan verzoekster ter kennis gebracht samen met de eerste bestreden beslissing, zodat zij op de hoogte was van de visie van de verwerende partij over haar medische toestand. Verzoekster blijft in gebreke om aan te duiden welke elementen zij nog wenste mee te delen aan de verwerende partij vooraleer deze een bevel om het grondgebied te verlaten zou nemen.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl zij nergens aangeeft welke informatie zij aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoekster kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Indien zij dient terug te keren, zal verzoekster in mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken naar aanleiding van haar aandoeningen.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoekster ernstig ziek is. Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Angola.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is, indien zij dient terug te keren naar Angola.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hierboven weergegeven onder punt 3.3.2.

3.4.3. Er wordt verwezen naar de bespreking van het tweede en het derde middel, waaruit blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In casu is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

De vreemdelingenwet voorziet bijgevolg in de mogelijkheid om een bevel te geven aan een vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven, indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf gesteld werden. In casu werd vastgesteld dat verzoekster niet meer voldeed aan de voorwaarden, namelijk de aanvraag voor verlenging van haar verblijf werd geweigerd.

Verzoekster kan niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, nu wettelijk voorzien is dat de mogelijkheid bestaat om in bepaalde gevallen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven en zij onder één van deze gevallen valt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 6 EVRM

Verzoekster zal een beroep inleiden tegen de negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan zij België niet verlaten.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van haar vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen.

Dat zij het recht heeft om eerst duidelijkheid hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren.”

3.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hierboven weergegeven onder punt 3.3.2.

3.5.3. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoekster er zelf voor gekozen heeft om het beroep tegen de beslissing inzake de weigering van haar verlenging van de machtiging tot verblijf samen te voegen met haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beroepen worden aldus samen behandeld en beslecht door huidig arrest. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster inmiddels reeds werd verwijderd van het grondgebied.

Het vijfde middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET